

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 22843/2555

พนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานีโจทก์ บริษัทผลปู้ยรุ่ง จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, พ.ร.บ.ปู้ย พ.ศ. 2518 มาตรา 30, พ.ร.บ.ปู้ย พ.ศ. 2518 มาตรา 32, พ.ร.บ.ปู้ย พ.ศ. 2518 มาตรา 62, พ.ร.บ.ปู้ย พ.ศ. 2518 มาตรา 63, ป.อ. มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 34, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้อง เป็นการแก้ไขเล็กน้อยและยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 กระทั่งละไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยที่ 2 ฎีกาในปัญหาเรื่องอำนาจสอบสวนและอำนาจฟ้องของโจทก์ โดยอ้างว่า คดีนี้เหตุเกิดที่ร้านบ้านนาการเกษตร อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก และที่บริษัท อ. อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี ซึ่งมูลคดีเกิดในเขตอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านนา ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ แต่ไม่มีการจับกุมแจ้งข้อหาแก่บริษัท อ. ทั้งที่ทำการของบริษัทดังกล่าวไม่ใช่ตัวแทนหรือสาขาของจำเลยที่ 1 เมื่อฟ้องว่าจำเลยทั้งสองผลิตจึงต้องให้พนักงานสอบสวนที่อยู่ในเขตภูมิลำเนาของจำเลยทั้งสองรับผิดชอบ คือสถานีตำรวจนครบาลตลิ่งชัน ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรลาดหลุมแก้ว จึงไม่ใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ไม่มีอำนาจสอบสวนและโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เป็นฎีกาโต้แย้งข้อวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ในปัญหาข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ผลิตปู้ย ณ สถานที่ตั้งหรือสถานที่แบ่งบรรจุ ส่วนเรื่องอำนาจสอบสวนและอำนาจฟ้องของโจทก์เป็นเพียงผลสรุปแห่งข้อโต้แย้งในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวเท่านั้น จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติปู้ย พ.ศ.2518 มาตรา 30, 32, 62, 63 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 4, 32, 33, 34, 83, 91 และริบปู้ยเคมีปลอม 2 กระสอบ ของกลางจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติปู้ย พ.ศ.2518 มาตรา 30 (1), 32 (5), 63 วรรคหนึ่ง, 64 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน เรียงกระบวนโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานผลิตปู้ยปลอม จำเลยที่ 1 ปรับ 200,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 5 ปี ฐานขายปู้ยปลอม จำเลยที่ 1 ปรับ 120,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 3 ปี รวม 2 กระบวนโทษ จำเลยที่ 1 ปรับ 320,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 8 ปี ค่าเบิกความของจำเลย (ที่ถูก จำเลยที่ 2) เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง ลดโทษให้หนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 จำเลยที่ 1 ปรับ 240,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 6 ปี หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ริบปู้ยเคมีปลอม 2 กระสอบ ของกลาง จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติปู้ย พ.ศ.2518 มาตรา 30 (1) (เดิม), 32 (5) (เดิม), 62 (เดิม), 63 วรรคหนึ่ง (เดิม) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ฐานร่วมกันผลิตปู้ยเคมีปลอม จำเลยที่ 1 ปรับ 50,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 5 ปี ฐานร่วมกันขายปู้ยเคมีปลอม จำเลยที่ 1 ปรับ 30,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก

3 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันผลิตปุ๋ยเคมีปลอม จำเลยที่ 1 ปรับ 37,500 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 3 ปี 9 เดือน ฐานร่วมกันขายปุ๋ยเคมีปลอม จำเลยที่ 1 ปรับ 22,500 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 2 ปี 3 เดือน รวมจำเลยที่ 1 ปรับ 60,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 5 ปี 12 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องอันเป็นการแก้ไขเล็กน้อยและยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 กระทั่งไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ฎีกาจำเลยที่ 2 ในปัญหาเรื่องอำนาจสอบสวนและอำนาจฟ้องของโจทก์นั้น เหตุที่ จำเลยที่ 2 อาศัยเป็นหลักแห่งข้อโต้แย้ง คือ คดีนี้เหตุเกิดที่ร้านบ้านนาการเกษตร อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก และที่บริษัทอินฟินิตี้ เพอร์ติไลเซอร์ จำกัด เลขที่ 37/6 ตำบลคลองพระอุดม อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี ซึ่งมูลคดีเกิดในเขตอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรบ้านนา ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ แต่ไม่มีการจับกุมแจ้งข้อหาแก่บริษัทอินฟินิตี้ เพอร์ติไลเซอร์ จำกัด ทั้งที่ทำการของบริษัทดังกล่าวไม่ใช่ตัวแทนหรือสาขาของจำเลยที่ 1 เมื่อฟ้องว่า จำเลยทั้งสองผลิตจึงต้องให้พนักงานสอบสวนที่อยู่ในเขตภูมิลำเนาของจำเลยทั้งสองรับผิดชอบคือ สถานีตำรวจนครบาลตลิ่งชัน ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรลาดหลุมแก้ว ซึ่งไม่ใช่ พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจึงไม่มีอำนาจสอบสวน และโจทก์ก็ไม่มีอำนาจฟ้อง ฎีกาจำเลยที่ 2 ดังกล่าวจึงเป็นการโต้แย้งข้อวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ในปัญหาข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ผลิตปุ๋ย ณ สถานที่ตั้งหรือสถานที่แบ่งบรรจุ ซึ่งระบุที่ผลิตว่าอยู่ที่อำเภอลาดหลุมแก้ว ส่วนเรื่อง อำนาจสอบสวนและอำนาจฟ้องของโจทก์เป็นเพียงผลสรุปแห่งข้อโต้แย้งในปัญหาข้อเท็จจริง ดังกล่าวเท่านั้น ฎีกาของจำเลยที่ 2 จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทบัญญัติ ดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยที่ 2 ในข้อนี้จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกฎีกาจำเลยที่ 2

องค์คณะ

อภิรัตน์ ลัดพลี · ธงชัย เสนามนตรี · พศวัจน์ กนกนาก

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/22843/2555>